

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa L. L. przeciwko M. K. (1) o zapłatę kwoty 37.195,80 zł oraz sprawy z powództwa wzajemnego M. K. (1) przeciwko L. L. o zapłatę kwoty 40.728,30 zł w pkt. I. z powództwa głównego: w ppkt. 1. zasądził od M. K. (2) na rzecz L. L. kwotę 34.532,30 wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 września 2011 roku do dnia zapłaty, w ppkt.2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie; a w ppkt. 3. zasądził od M. K. (2) na rzecz L. L. kwotę 4.277 tytułem zwrotu kosztów procesu. W pkt. II z powództwa wzajemnego w pkt.1. oddalił powództwo; w pkt. 2. zasądził od M. K. (2) na rzecz L. L. kwotę 2.400 tytułem zwrotu kosztów procesu. (wyrok – k. 314-315)

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zaskarżając go w zakresie powództwa głównego w części, tj. w zakresie pkt. 1 i 3, natomiast w zakresie powództwa wzajemnego w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy poprzez przede wszystkim uznanie, iż powódka nie wyraziła zgody na wydłużenie terminu do zakończenia prac objętych umową, błędne ustalenie zakresu prac dodatkowych oraz wynagrodzenia dla pozwanego za poszczególne prace dodatkowe, błędne ustalenie co do ilości prac dodatkowych i tego, iż miało to wpływ na termin zakończenia prac wskazany w umowie, błędne ustalenie, co do obowiązku dostarczenia materiałów na budowę, a także w zakresie obliczenia kary przez pozwanego;
2. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów.

W konkluzji powyższych zarzutów pozwany wniósł o:

1. zmianę wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa głównego (w zaskarżonej części) i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;
2. uwzględnienie powództwa wzajemnego i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;
3. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;
4. w każdym z ww. przypadków zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;
5. zwolnienie pozwanego od ponoszenia kosztów postępowania w całości. (apelacja – k. 344-349)

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (odpowiedź na apelację – k. 375-377)

W toku postępowania apelacyjnego strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska procesowe. (protokół – k. 461)

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd odwoławczy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, przyjmując je za własne, czyniąc integralną częścią poniższych rozważań. Wobec powyższego nie widzi konieczności ich ponownego, szczegółowego przytaczania. (por. wyrok SN z dnia 22 sierpnia 2002 roku, V CKN 348/00, Lex nr 52761, Prok. i Pr. 2002/6/40) Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez

Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie, oparte na wnioskach wywiedzionych z przeprowadzonego dotychczas postępowania, było całkowicie prawidłowe.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut błędnego ustalenia stanu faktycznego oraz naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie jest trafny. Wbrew zarzutowi apelacji, Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie naruszył bowiem zasady określonej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którą Sąd winien oceniać wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Mimo przeciwnych sugestii apelacji, Sąd I Instancji, dokonał wnikliwej i trafnej oceny przedstawionych w sprawie dowodów, w oparciu o którą wyprowadził również słuszny wniosek jurydyczny, że zachodzą podstawy, do uwzględnienia w znacznej części powództwa głównego, w zakresie zaś powództwa wzajemnego podlegało ono w całości oddaleniu. Swoje stanowisko przy tym także wyczerpująco uzasadnił. W tym miejscu przypomnienia wymaga, iż zgodnie treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i – ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zarówno w literaturze jak i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że ocena powyższa oparta nadto być musi na wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego, przez co należy rozumieć uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Wielokrotnie w orzecznictwie sądów odwoławczych oraz Sądu Najwyższego podnoszono, iż zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 może zostać uwzględniony jedynie w przypadku wykazania jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając, a także w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, nie publik., LEX 56906). Natomiast nie czyni zarzutu tego skutecznym przedstawianie przez skarżącego własnej wizji stanu faktycznego w sprawie, opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów, a nawet możliwość w równym stopniu wyciągnięcia na podstawie tego samego materiału dowodowego odmiennych wniosków (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lipca 2008 r. VI ACa 306/08; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, LEX 56906; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, nie publik., LEX 52753; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r. II CKN 572/99, nie publik., LEX 53136).

Zauważyć należy, że zarzut podnoszony przez pozwanego (powoda wzajemnego) naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie został przez niego sprecyzowany i nie sposób wywnioskować, w zakresie których konkretnych dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji, miałyby zostać przekroczona swobodna ocena. Osoba skarżąca może zatem tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności oraz mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy. Skarżący natomiast nie przedstawił jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które podważałyby prawidłowość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń jak i zaskarżonego rozstrzygnięcia. Skarżący usiłuje wprawdzie formułować swoje zastrzeżenia w sposób mu odpowiadający, niemniej jednak jedynie pozornie. Uwzględnić bowiem należy, że apelujący zarzuca sprzeczność poczynionych ustaleń i wyprowadzonych przez Sąd I Instancji wniosków ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Niemniej jednak sprzeczności tej nie wykazuje. Zważyć zaś należy, że dla podważenia dokonanej przez Sąd I Instancji oceny dowodów oraz poczynionych w oparciu o nią ustaleń nie jest nawet wystarczające wskazanie, że zgromadzone dowody pozwalają na wyciągnięcie odmiennych wniosków co do okoliczności faktycznych danej sprawy. Z pewnością zaś zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie może polegać li tylko na przedstawieniu własnych, zadowalających dla skarżącego

ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla niego oceny materiału dowodowego w oderwaniu od całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Do tego natomiast, w ocenie Sądu Okręgowego, sprowadza się wywód apelacji. Nie sposób przecież nie zauważyć, że apelacja w przeważającej mierze opiera się na ponownym, niemniej wybiórczym akcentowaniu okoliczności, które nie mają w niniejszej sprawie większego znaczenia, jako że nie podważają zasadniczych wniosków płynących z poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń, a mianowicie, że pozwany nie wykonał w terminie ustalonego zakresu prac, wskutek czego, jak również całkowitego zaprzestania robót remontowych, powódka w dniu 6 września 2011 roku rozwiązała łączącą strony umowę i zgodnie z jej zapisami mogła skutecznie dochodzić zastrzeżonej kary umownej.

Materiał dowodowy przedmiotowej sprawy został oceniony wszechstronnie i z uwzględnieniem zasad logiki, w tym bardzo precyzyjnie zostały wskazane przyczyny, dla których odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom powoda oraz A. Ż.. Prezentowany przez apelującego sposób formułowania zarzutu błędnej oceny dowodów oraz błędów w ustaleniach faktycznych sprawy ma walor jedynie polemiki z wnioskami uzasadnienia i wprost przesądza o bezzasadności zarzutu. Skuteczne podniesienie zarzutu wymaga wykazania dlaczego rozumowanie sądu było błędne, w szczególności w konfrontacji z materiałem dowodowym, zakwalifikowanych przez sąd orzekający jako pełnowartościowy. Sąd Rejonowy z materiału dowodowego przedmiotowej sprawy wyprowadził wniosek, iż poza sporem był fakt opóźnienia w wykonaniu umowy, jak również trafnie ocenił, że pozwany w toku postępowania nie wykazał, jakoby nie ponosił odpowiedzialności za taki stan rzeczy. Odmienne stanowisko prezentowane w apelacji stanowi jedynie wyraz przyjętej przez pozwanego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności, które w konfrontacji z materiałem dowodowym przedmiotowej sprawy nie mogło odnieść zamierzonego skutku.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od M. K. (2) na rzecz L. L. kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego - § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).